

مرکز مجرب از امام صادق علیه السلام

الموجز فی اصول الفقه

اصل برائت

جلسه ۵۰

استاد وافی

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv

الفصل الاول: اصالة البرائة

المسألة الاولى: فی الشبهة الحکمیة التحريمیة لاجل فقدان النص

زمانی که بخاطر عدم وجود نص در حرمت چیزی شک ایجاد شود، اصولیون به اصل برائت و اخباریون به احتیاط عمل می کنند.

اصولیون به کتاب، سنت و عقل استدلال می کنند که مهمترین استدلالهای آنان را ذکر می کنیم:

۱- التعذیب فرع البیان:

طبق آیه ۱۵ سوره مبارکه اسراء، خداوند متعال، تعذیب را بر بعث رسول معلق کرده است که

کنایه از بیانی است که به مکلف رسیده باشد زیرا اگر رسولی باشد ولی بیانی نباشد یا بیانی باشد ولی به مکلف نرسد، تعذیب امری قبیح است و مفروض این است که مجتهد دنبال حکم گشته است ولی به ادله ای که دال بر حرمت باشد دست نیافته است و لذا مفاد آیه شامل او می شود که تعذیب فرع بیان است و زمانی که بیانِ واصل نباشد، تعذیب منتفی است.

۲- حدیث الرفع:

امام صادق علیه السلام: قال رسول الله صلى الله عليه وآله: رفع عن امتی تسعة: الخطا و النسیان و ما اکرهوا علیه و ما لا یعلمون و ما لا یطیقون و ما اضطروا الیه و الحسد و الطیرة و التفکر فی الوسوسة فی الخلق ما لم ینطق بشفة

در بیان سیدنا امام صادق (ع)

کیفیت استدلال را با ذکر دو امر بیان می کنیم:

الف - لفظ «ما» در عبارت «ما لا يعلمون» موصوله است که شامل حکم و موضوع مجهول می شود. بنابراین حدیث عام است و حجت است در مورد شبهه حکمیه و موضوعیه.

ب - رفع یا تکوینی است یا تشریحی و مشخص است در اینجا رفع تشریحی است و مواخذه را ImamSadiq.tv رفع می کند که همان معنای براءت است.

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv

ImamSadiq.tv